

GÜLER GÜÇLÜ

NEDEN BÖYLE OLDU?
WHAT WAS THE MATTER?

GÜLER GÜÇLÜ

NEDEN BÖYLE OLDU?
WHAT WAS THE MATTER?

Ferda Art Platform'da 12.03-04.04.2020 tarihleri arasında gerçekleşen *Neden Böyle Oldu?* sergisi için hazırlanmıştır.

Prepared by Ferda Art Platform on the occasion of the exhibition *What Was The Matter?* dated 12.03-04.04.2020.

Kaynak gösterilerek yapılacak alıntılar ve seçili görsel malzeme dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

No part of this catalogue may be reproduced in any way or by any means without permission in writing from publisher, except by reviewer who may quote brief passages and use selected visual material in a review.

© Ferda Art Platform, 2020.

Katalog | Catalogue

Metin | Text Marcus Graf

Çeviri | Translation Selin Akın

Tasarım | Design Ozan Uzun

[instagram.com/ferdaartplatform](https://www.instagram.com/ferdaartplatform)

twitter.com/ferdaartplatform

[facebook.com/ferdaartplatform](https://www.facebook.com/ferdaartplatform)

Maçka Cad. Ralli Apt. 37/7
K:5 Teşvikiye Şişli İstanbul
+90 533 653 4253
info@ferdaartplatform.com
www.ferdaartplatform.com

**Ferda
Art
Platform**

NEDEN BÖYLE OLDU?

Marcus Graf

Orta Doğu'da başlayıp Roma İmparatorluğu döneminde daha da gelişerek, 3.000 yıldan fazla bir süredir mühendisler doğayı aşabilmek için şehirlerimizi betondan inşa ettiler. Şu anda beton, her zamankinden daha hızlı ve daha yüksek yapılar inşa etmek için toprağı kapladığımız ana malzemedir. Bugün, sözde gökyüzüne dokunmak için nihayet yerden yükseldik.

İnşaat sektörü hala patlama yaşıyor ve doğal çevremizi hızla beton ormanlara dönüştürüyor. Bu şöhretli avlanma alanında, modern insan doyumsuz kapitalist iştahları tatmin etmeye çalışıyor. Gerçekten de doğa manzaraları şehir manzaralarına, ağaçlar binalara, doğa kültüre dönüştü. Bu süreçte organik, renkli, yumuşak ve sıcak elementler çözünmeye başladı ve yabancılaşmış insanların mutasyona uğramış versiyonlarının yeryüzünde yabancılar gibi yürüdüğü yapay, gri, sert ve soğuk beton yapılara yer verildi. Bugün, toprağa dokunmak garip hissettiriyor, özgür yaşayan kuşları veya hayvanları görmek egzotik geliyor ve ağaçlara tırmanmak birkaç doğasever için bir hobi haline geldi.

Dünyanın tepesinde, modern insan teknolojik olarak o kadar gelişmiştir ki, kan ve beton tahtında yalnızlık içinde oturmak için kendini doğal evrimden uzaklaştırmıştır. Gerçekten de, Yuval Noah Harari'nin belirttiği gibi, Homo Sapiens'ten sonra Homo Deus'un zamanı başlamak üzeredir. Yine de bu toplum, Roger Waters'a göre Kendimizi Ölümüne Eğlendirdiğimiz Aldous Huxley'nin Cesur Yeni Dünyası'nda yaşıyor gibi görünüyor.

Açıkçası, insan üstünlüğünün hayalleri bir yanılsamadır, çünkü doğanın ezici gücünü giderek yıkıcı bir güç olarak deneyimliyoruz. Bu dünyadaki gerçek süper güç doğanın kendisidir. Yani, ihtiyacımız olan şey, yaşam tarzımızın değişmesine yol açmasını umduğum bir zihin değişikliğidir. Doğa bilimleri, sosyal bilimler ve çevre aktivist grupları bizi uzun süredir uyarıyor. Sonuç olarak, toplumda yavaşça uyanan sosyo-politik farkındalık sanatta da karşılık buldu. Artık tüm alanlardan ve disiplinlerden çağdaş sanatçılar çevremiz ile birlikte yaşamak için alternatif yolları her zamankinden daha fazla tartışıyor ve önerilerde bulunuyor. Sonuçta, kavram, estetik ve sürdürülebilir malzeme seçimleri el ele gitmeye başladı.

WHAT WAS THE MATTER?

For over 3.000 years, starting in the Middle East and afterwards being further developed during the Roman Empire, engineers have built our cities out of concrete in order to surpass nature. It is currently the main material with which we cover the soil in order to build faster and higher than ever. Today, we supposedly have finally raised above the ground in order to scratch the sky.

The construction industry is still booming, and quickly turns our natural environment into concrete jungles. On this infame hunting ground, modern man tries to satisfy insatiable capitalist appetites. Indeed, landscapes turned into cityscapes, trees into buildings and nature into culture. During this process, organic, colorful, soft, and warm elements started to dissolve and gave place to artificial, grey, hard and cold concrete structures onto which mutated versions of alienated humans are walking the earth like strangers. Today, touching the soil feels weird, seeing free-living birds or animals appears exotic and climbing trees became a hobby for a few eco-freaks.

High above the world, modern man is so technologically advanced that he has cut himself off from natural evolution in order to sit in solitude on his throne of blood and concrete. Indeed, as Yuval Noah Harari has pointed out, after the Homo Sapiens, the age of the Homo Deus is about to begin. Though, this society appears to live in Aldous Huxley's Brave New World, in which according to Roger Waters, we are Amusing Ourselves to Death.

Obviously, all dream of human superiority is illusion, as we increasingly experience nature's overwhelming power as destructive force. The real super-power in this world is nature itself. So, what we need is a change of mind, which hopefully will lead to a change of our way of living. Natural science, social science and environmental activist groups have warned us for quite a long time. As a result, the slowly awakening socio-political awareness within society became echoed within the arts. Now more than ever, contemporary artists from all fields and disciplines discuss and propose alternative ways of living in coexistence with the environment around us. Finally, concepts, aesthetics and material choices of sustainability began to go hand in hand.

Bu bağlamda beton, günümüz metropollerindeki yıkıcı yaşam koşulları hakkında eleştirel olarak yorum yapan sanatçılar için tercih edilen bir malzeme haline geldi. Beton uzun bir geçmişli olan sentetik bir malzemedir. Dilsel kaynak oldukça ironik bir boyuta sahiptir, çünkü beton terimi Latince “concretum” kelimesinden gelir, bu da “birbirine karışmak” veya “birlikte büyümek” anlamına gelir. Bir yandan, beton su, agrega (kaya, kum veya çakıl) ve çimento gibi çeşitli malzemelerin bir karışımı olduğundan, “karışmış” kelimesi uygundur. Öte yandan, kavramsal olarak “birlikte büyümeyi” mümkün kılmayan, birleştirmektense birbirinden ayıran geçirimsiz bir malzemedir. Sadece, insanlığın inşa ettiği birçok duvarı ve içinde yalnız olduğumuz yüksek kuleleri hatırlayın.

Güler Güçlü de, figüratif heykelleri için ana malzeme olarak beton kullanmaktadır. Onun eserleri varoluşçu sorunları, yaşadığımız kentsel felakete referanslarla başarılı bir şekilde birleştiriyor. Ferda Art Platform’da sergilediği mevcut dizisinde heykeltıraş, başlarını geometrik soyut formların içine gizleyen androjen figürler sunuyor. Figürler çıplak olmalarına rağmen, herhangi bir cinsiyet belirtisi göstermez ve bu nedenle meta-insanlar haline gelir. Cinsiyet ve kimlik belirtilmediğinden, bu çalışmalar insanın ve toplumun evrensel sembollerine dönüşür. Bu anlamda, izleyicinin kendini tasvir edilen kahramanlarla kolayca özdeşleşmesinin yolları açılır.

Bazen tek figür, bazen de iki veya daha fazla grup halinde olan, eserlerin izleyici üzerinde doğrudan estetik bir etkisi vardır. Etkileyici yüzeyleri, onlara sanatçının varlığını her zaman algılanabilir kılan, güçlü bir aura ve özgünlük verir. Heykelleri görmezden gelmek imkansızdır. Sessiz ama sitemli tutumları izleyici ile samimi bir etkileşim için el uzatır. Üzücü bir oyunun aktörleri gibi, küçük bir sahnede, insan varlığının şu andaki trajedisini süssüz davranışlarla ortaya koyarlar.

Tekil figürler izleyiciyi yalnız, bire bir diyaloga zorlar, burada yalnızlıkları ve sessizlikleri modern insanın bugünün dünyasında kaybolmasının altını çizer. Birden fazla figüratif kompozisyonun hâkim olduğu parçalar başka bir karaktere sahiptir. İletişimin uzun zaman önce koptuğu insan gruplarına benzerler. Birbirine benzemesine ve aynı kaideyi paylaşmasına rağmen, figürler etkileşime girmez. Bu çalışmalar modern toplumun asosyalliğine yönelik güçlü bir eleştiriyi formüle eder. Gerçekten de bilgi çağının tüm süslü medyalarına rağmen iletişim kuramama, zamanımızın en büyük paradokslarından biridir ve Güler Güçlü bunu eleştirmek için uygun yollar bulmuştur. Onun heykelleri kitsch olmadan şiirsel, dekoratif olmadan estetik olarak çekici, polemik veya didaktik olmadan sosyo-politiktir.

In this context, concrete has become a preferred material for artists that critically comment on the devastating living conditions in today’s metropolises. It is a synthetic material with a long history. The linguistic source possesses a quite ironical dimension though, because the term concrete comes from the Latin word “concretum”, which means “mingled” or “to grow together”. On the one hand, as concrete is a mixture of various materials like water, aggregate (rock, sand, or gravel) and cement, the word “mingled” fits. On the other hand, conceptually seen, instead of making “growing together” possible, it is an impervious material that rather separates than unites. Just remember the many walls that mankind has erected, and the high towers, in which we exist in solitude.

Also Güler Güçlü is using concrete as main material for her figurative sculptures. Her work successfully combines existentialist issues with references to the urban disaster we live in. In her current series that she exhibits at Ferda Art Platform, the sculptor presents androgynous figures, which hide their heads inside geometrical abstract forms. Although naked, they do not reveal any sex, and therefore become meta-humans. Due to the lack of gender and identity, the works become universal symbols of man and its society. In this sense, they open-up ways for the spectator to easily identify himself/ herself with the depicted protagonists.

Sometimes as single figure, other times in groups of two or more, the works have an immediate aesthetic impact on the spectator. Their expressive surfaces give them a powerful aura and authenticity, which make the presence of the artist always perceivable. It is impossible to ignore the sculptures. Their silent but reproachful attitude reach out for an intimate interaction with its audience. Like actors of a sad play, on a tiny stage, they reveal the current tragedy of human existence in unadorned manners.

The single figures force the spectator to a direct one-to-one dialogue, where their loneliness and silence underline modern man’s being lost in today’s world. The pieces, in which multiple figurative compositions prevail, have another character. They look like groups of people where any communication has stopped a long time ago. Although resembling each other, and sharing the same pedestal, the figures do not interact. These works formulate a powerful critique of modern society’s asociality. Indeed, our inability to communicate despite all the fancy media of the information age is one of the great paradoxes of our time, and Güler Güçlü has found appropriate ways for criticizing this. Her sculptures are poetic without being kitschy, aesthetically appealing without being decorative and socio-political without being polemical or didactic.

Durağan figürler, organik yaşam için iki temel koşul olan dinamizm veya hareket göstermez. İnsanlardan çok hayaletleri andıran figürler, her çalışma için ayrı ayrı düzenlenen yüksek platformlarda izleyiciyle buluşur. Heykellerin boyutuna tam olarak uyan platformların etrafında çok fazla alan bulunmaz. Kaçmak veya ilerlemek imkânsız gibi görünür, tek yol gökyüzüne doğru gitmektir. Üstelik bu dikey hareket de sınırlıdır, hatta figürlerin kafalarını kapsayan soyut ama dağ benzeri yapılar tarafından durdurulur.

İzleyicilerin bazıları onları bulut olarak, diğerleri kaya veya dağ olarak yorumlarken, diğerleriye onları geometrik soyut formlar olarak görüyor. Her durumda onlar, figürlerin kafalarını gizleyen devasa kütlelerdir, böylece figürlerin kimlikleri ve yüz ifadeleri bilinmemektedir. Anonimlik insanları sembolere dönüştürür ve bu kural Güçlü'nün kahramanları için de geçerlidir. Artık insan değil, artık dağa tırmanmaya çalışmayan, modern zamanların hayal kırıklığına uğramış Sisifoslarıdır onlar çünkü dağ kendilerinin bir parçası haline gelmiştir. Zavallı bir kralın omuzlarına ağırlık yapan tacı gibidir. Başka herhangi bir hareket denemesi saçmalaktır çünkü form körlüğe neden olur ve daha fazla ilerlemeyi imkânsız hale getirir.

Güler Güçlü, kentsel çevremizle olan sorunlu ilişkimizi eleştirel bir şekilde yorumlamanın etkileyici bir yolunu buldu. Sonsuz yaşam akışı kesildikten ve betonlaştıktan sonra, onun heykelleri modern dünyamızın malzemesinin nasıl kendi bedenimizin malzemesi haline geldiğini ortaya koyuyor. Kahramanları kan, et ve diğer organik elementler yerine betondan oluşuyor. Kemikten bir iskelet yerine metal bir strüktüre sahiptirler. Bir deyiş vardır "Ne yersen o'sundur". Onun eserleri "Nerede yaşıyorsan ve nasıl yaşıyorsan o'sundur" şeklindeki yeni formülünü ortaya koyuyor.

Nihayetinde, Güçlü'nin şuanki serisi, pozitivistlerin ilerlemeye inandığı ve teknolojik inovasyonun 200 yıldan fazla süredir aydınlanmış insanın felsefi anayasaları anlamına geldiği kentsel metropolde övülen modern yaşamı eleştirel olarak sorguluyor. Güler Güçlü, gelişmiş yaşam tarzımızın bizi nasıl ruhsuz ve pasif varlıklara dönüştürdüğünü gözler önüne seriyor. Beton canavarları gibi, hareketsiz veya duygusuz karanlıkta duruyoruz. Gerçekten, bizi bizden başka hiç kimse kurtaramaz. Bu yüzden, betonun henüz kurumadığını umalım.

The still standing figures do not show any kind of dynamism or movement, two basic conditions for organic life. Rather resembling ghosts than humans, they meet the audience on high platforms that are individually arranged for each work. Fitting exactly the size of the sculpture, there is not much space around the figures. As escaping or moving forward seems impossible, the only way would be heading towards the sky. Though, this vertical action gets limited, even stopped by the abstract yet mountain-like structures, which cover the heads of the figures.

Some spectators understand them as clouds, others interpret them as rocks or mountains, and other people see them as geometrical abstract forms. In any case they are massive elements that hide the heads of the figures, so that their identity and facial expression are unknown. Anonymity turns people into symbols, and this rule applies to Güçlü's protagonists too. They are not persons anymore but disillusioned Sisyphuses of modern times, who do not try to climb a mountain anymore, because the mountain has become a part of themselves. It weighs on their shoulders like the heavy crone of a pity king. Any further attempt to move is nonsense anyway, as the form causes blindness and makes any further progression impossible.

Güler Güçlü has found an impressive way to critically comment on the troubled relationship that we have with our urban environment. After the eternal flux of life became interrupted and concreted, her sculptures expose how the material of our modern world has become the material of ourselves. Instead of blood, flesh and other organic elements, her protagonists consist of concrete. Instead of a bone skeleton, they possess a steel structure. There is a saying "You are what you eat". Her works reveal the new formula of "You are where you live and how you live".

In the end, Güçlü's current series critically questions the praised modern life within the urban metropolis, in which positivist believe in progress and technological innovation meant the philosophical constitutions of the so-called enlightened man for more than 200 years. Güler Güçlü reveals how our advanced lifestyle has turned us into soulless and passive beings. Like monsters of concrete, without motion or emotion, we stand still in darkness. Indeed, nobody but ourselves can save us. So, let us hope that the concrete has not dried out yet.

Bunların olmasını ben istemedim. | I didn't want all of these., 2020
Beton | Concrete
Enstalasyon | Installation

Bunların olmasını ben istemedim. | I didn't want all of these., 2020

Beton | Concrete

158 x 52 x 140 cm

Bunların olmasını ben istemedim. | I didn't want all of these., 2020

Beton | Concrete

137 x 85 x 100 cm

Bunların olmasını ben istemedim. | I didn't want all of these., 2020

Beton | Concrete

276 x 134 x 100 cm

Bunların olmasını ben istemedim. | I didn't want all of these., 2020

Beton | Concrete

93 x 94 x 163 cm

Bunların olmasını ben istemedim. | I didn't want all of these., 2020

Beton | Concrete

162 x 110 x 68 cm

Ben Sana Mecburum | I Bound to You, 2019
Beton | Concrete
120 x 70 x 270 cm

Bir yüzü ve sırtı olan, bir geçmiş ve bir geleceği olan bir kendi... | A self with a face and a back, with a past and a future... , 2020

Beton | Concrete

66 x 34 x 173 cm

Ben Sana Mecburum | I Bound to You, 2019
Beton | Concrete
110 x 20 x 45 cm

Sadece bir dağ diğer dağın içini bilebilir | *Only one mountain can know the core of another*, 2020
Beton, bronz, ağaç kabuğu | Concrete, bronze, bark
Değişen Boyutlarda | Various Sizes

Madem ki şeyler ve vücudum aynı kumaştan yapılmıştır | Since things and my body are made of the same material, 2020
Kâğıt üzerine kömür | Charcoal on paper
Her Biri | Each 148 x 100 cm

Görmek için düşünmek yetmez | *Thinking is not enough to see*, 2020
Kâğıt üzerine kömür | Charcoal on paper
Her Biri | Each 37,5 x 29 cm

Kaçınılmaz Ağırlık | Ineluctable Weight, 2019
Beton | Concrete
102 x 10 x 36 cm

GÜLER GÜÇLÜ

2013 yılında Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Heykel bölümünü birincilikle bitiren sanatçı, yüksek lisans çalışmalarına devam etmektedir. 2018 yılında CerModern’de ilk kişisel sergisi gerçekleşen sanatçı çeşitli grup sergilerine ve kurumsal projelere dahil olmuştur. Güçlü İstanbul, Yeldeğirmeni’ndeki atölyesinde çalışmalarına devam etmektedir.

Güler Güçlü graduated with honors from Mimar Sinan Fine Arts University Faculty of Sculpture in 2013. She continues her masters studies at Mimar Sinan Fine Arts University. The artist opened her first solo exhibition at CerModern in 2018 and still continues to participate in group shows and commercial projects. Güçlü continues her work at her studio in Yeldeğirmeni, İstanbul.

